

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121254914
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121254914.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava - Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava - Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej : Z. G. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX G. G., K. XX, zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom 010 01 Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 9 630,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/17/2021- 132 zo dňa 08.02.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/17/2021- 132 zo dňa 08.02.2022 vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 859,16 eur zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozhodol o trovách prvoinstančného konania a vyslovil, že žalovaná má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ nároku, ktorý si v danom spore uplatnil pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. Bratislava, IČO: 31 320 155, (ďalej „pôvodný žalobca“), ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej „pôvodný veriteľ“) z titulu zlíčenia. Pôvodný žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 9.630,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 07. 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že pôvodný veriteľ so žalovanou uzatvoril dňa 28. 12. 2017 Zmluvu o pôžičke č. XXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 12.697,14 eur (schválená výška pôžičky), ktorú bola povinná splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume 202,80 eur až do celkovej sumy pôžičky vo výške 24.336 eur. Do podania žaloby žalobkyňa uhradila 4.529,10 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, právny predchodca žalobcu ju listom zo dňa 26. 05. 2018 - predžalobná upomienka, vyzval k úhrade dlžných splátok s dodatočnou lehotou na plnenie viac než 30 dní s upozornením na možnosť úver zosplatiť, ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky. Nakoľko k úhrade dlžných splátok nedošlo, právny predchodca žalobcu úver dňa 19. 07. 2018 zosplatiť v súlade s bodom 9.2 zmluvných podmienok, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 21. 07. 2018 „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti

úveru“. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavoval 9630,33 eur ako súčet predpísaných splátok do zosplatnenia dlhu (6 x 202,80 eur = 1216,80 eur), sumy po zosplatnení (12.510,96 eur), nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky (431,67 eur) mínus prijaté úhrady 4529,10 eur.

1.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval aj zmenu v aktívnej legitímácii v priebehu konania, kedy uznesením č. k. 13Csp/17/2021 - 103 zo dňa 11. 11. 2021 okresný súd pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 (ďalej „žalobca“) a to z dôvodu, že pohľadávka voči žalovanej bola zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 11. 08. 2021 postúpená z VÚB, a.s. Bratislava na EOS KSI, s.r.o. Bratislava. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 23. 11. 2021.

1.3. Okresný súd konštatoval ďalej procesnú obranu žalovanej, ktorá uplatnený nárok neuznala a poukázala na to, že žalobca v žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta - žalovanej. Tvrdí, že pôvodný veriteľ nepostupoval pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou, keď nezískal/nepreveril hodnoverne informácie o výdavkoch žalovanej, jej úverové zaťaženie v žiadnom bankovom alebo nebankovom úverovom registri, teda pri skúmaní bonity hrubo porušil § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok, že úver je bezúročný a bezpoplatkový a veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z uvedeného dôvodu preto predžalobnú upomienku, aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktorého doručenie do dispozičnej sféry žalovanej pred dorúčením žalobného návrhu žalobca nepreukázal, treba považovať za neplatné právne úkony, v dôsledku čoho žalobca nepreukázal ani existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zároveň, keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Žalobca tiež nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz o oprávnenosti nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky (označených ako „MP3“) vo výške 431,67 eur.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 39, § 52 ods. 1, 2,3, 4, § 53 ods. 9, § 525 ods. 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“), v spojení s ustanoveniami § 7 ods. 1, 4, § 7 ods. 16,17 a 20, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 a § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“) a citoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej „Zákon o bankách“).

1.5. Súd prvej inštancie zdôvodnil prvý výrok rozsudku a keďže žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 859,16 eur vzhľadom na čiastočné úhrady žalovanej po podaní žaloby na súd (6x 143,19 eur dňa 02.09.2021, 22.09.2021, 09.11.2021, 24. 11. 2021, 21.12.2021, 01. 02. 2022), vzhľadom na uvedené okresný súd konanie v časti o zaplatenie 859,16 eur zastavil v súlade s § 145 ods. 2 CSP (výrok I. rozsudku).

1.6. V odôvodnení rozsudku následne okresný súd konštatoval nesporné skutočnosti a to, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj to, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 OZ) a žalovaná ako spotrebiteľ - fyzická osoba, keď nekonala pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 53 ods. 4 OZ). Jedná sa teda o spotrebiteľský zmluvný vzťah v zmysle § 52 a nasl. OZ. Taktiež nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver v sume 12 697,14 eur, ktorá ho nesplácala riadne a včas v súlade so zmluvou.

1.7. Súd konštatoval, že sporným v konaní zostalo, či došlo k účinnému predčasnému zosplatneniu úveru v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 OZ, či pôvodný veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovanej v čase uzatvorenia zmluvy, nárok žalobcu na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a aktívna vecná legitímácia žalobcu (§ 17 zákona č. 129/2010 Z.z., § 92 ods. 8 zákona o bankách).

1.8. V ďalších bodoch odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal spornými skutočnosťami a v prvom rade konštatoval, že hoci žalobca tvrdil zosplatenie úveru k 19. 07. 2018 a možnosť predčasného zosplatenia bola v zmysle § 565 OZ dohodnutá v čl. V bode 9.2 zmluvy, súd nemal preukázané účinné zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Hoci právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú listom zo dňa 26. 05. 2018, doručeným jej dňa 04. 06. 2018, k úhrade nedoplatku na splátkach s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia, nepreukázal, že by žalovanej doručil aj oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21. 07. 2018, pričom účinky tohto úkonu nastávajú až doručením (§ 45 ods. 1 OZ). Následkom nesplnenia podmienok určených v § 53 ods. 9 OZ je neplatnosť predčasného zosplatenia úveru pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že oznámenie bolo žalovanej doručené najneskôr s podanou žalobou, tento argument súd odmietol s odôvodnením, že v konaní bol opis žaloby a príloh žalovanej doručený dňa 26.05.2021 a žalobca sa snažil spojiť účinky oznámenia o zosplatení úveru späťne ku dňu 19. 07. 2018 bez splnenia predpokladov § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 vety druhej OZ pred dátumom doručenia žaloby žalovanej.

1.9. Pokiaľ ide o skúmanie bonity klienta veriteľom, súd prvej inštancie z predložených listín nemal preukázané splnenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. skúmanie schopnosti splácať úver dlžníkom s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho veriteľ nie je oprávnený žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ). V zmluve nie je údaj o rodinnom stave, príjme a výdavkoch žalovanej. Zo zmluvy nevyplýva, že by k nej žalovaná nejaké doklady predkladala a ani žalobca v konaní nepredložil žiaden doklad, podľa ktorého sa skúmala bonita žalovanej (príjmy a výdavky). Súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 z 18. decembra 2014 (CA Consumer Finance SA proti F. G. a spol.), v zmysle ktorého článok 8 smernice 2008/48 ukladá veriteľovi povinnosť overiť úverovú bonitu spotrebiteľa, opierajúc sa o dostatočné informácie a neobmedzujúc sa iba na vyjadrenia spotrebiteľa, ktoré nie sú podložené. Poskytovateľ úveru nesie dôkazné bremeno ohľadom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, pričom na informácie podané len spotrebiteľom sa môže spoliehať len vtedy, ak sú dostatočné a podložené dokladmi. Súd potom dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovanej splácať úver, preto nemohol žiadať predčasné zosplatenie úveru podľa § 11 ods. 2 vety prvej ZoSÚ a ak sa tak stalo, takýto úkon veriteľa je pre rozpor so zákonom absolútne neplatný v zmysle § 39 OZ.

1.10. Pokiaľ ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 431,67 eur, súd prvej inštancie uviedol, že v tejto časti žalobca neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno. Hoci žalobca v písomnom vyjadrení tvrdil, že sa jedná o „náklady spojené s úkonmi počas mimosúdneho vymáhania pohľadávky, pričom ich výške je daná percentuálnym podielom zo sumy vymoženej pohľadávky na základe čiastkových úhrad poukazovaných žalovaným po dátume zosplatenia pohľadávky“, avšak netvrdil a nepreukázal skutočne vynaložené náklady na zabezpečenie vymáhania pohľadávky, ani vymoženú sumu, z ktorej výšky sa odvíja následný výpočet uplatnených nákladov ako percentuálneho podielu z vymoženej sumy.

1.11. Napokon sa súd prvej inštancie zameril na skúmanie otázku aktívnej vecnej legitímácie. Konštatoval, že predmetom konania je pohľadávka zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11. 08. 2021 počas konania. V tomto prípade teda aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených v § 17 ZoSÚ. v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zákon č. 129/2010 Z. z. upravuje podmienky postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v § 17 ods. 1, pričom jednou z podmienok je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. taká, pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nemal preukázané účinné zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ a teda pokiaľ ku dňu postúpenia pohľadávky (11.08.2021) nebol splatný celý úver (nedošlo k platnému zosplateniu a konečná splatnosť úveru bola v zmluve určená na 20.12.2027), v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom.

1.12. Súd prvej inštancie sa taktiež stotožnil s argumentáciou žalovanej, že žalobca nepreukázal ani splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorými sú preukázateľne zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškania dlhšie ako 90 dní. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). V tomto prípade nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že by bola žalovanej pred postúpením pohľadávky zaslaná výzva na splatenie splatného dlhu a napriek tomu zostala v omeškaní s platením dlhu tak, ako to má na mysli § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedených dôvodov okresný súd považoval postúpenie pohľadávky za neplatné podľa § 39 OZ a žalobcu nepovažoval za aktívne vecne legitimovaného v spore, preto žalobu vo zvyšnej časti (o zaplatenie 8.771,17 eur s prísl.) výrokom II. rozsudku zamietol.

1.13. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 CSP a contrario tak, že priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. Súd skúmal procesnú zodpovednosť strán za čiastočné zastavenie konania a konštatoval, že žaloba ako taká bola z vyššie uvedených dôvodov nedôvodná, keď pôvodný žalobca si uplatnil nárok z celého úveru, hoci pôvodný veriteľ nebol oprávnený od žalovanej jeho jednorazové splatenie vyžadovať v zmysle § 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ, čoho si pôvodný žalobca vzhľadom na množstvo obdobných sporov musel byť vedomý. Ak žalovaná za danej situácie plnila počas konania, v dôsledku čoho žalobca zobral žalobu čiastočne späť, uvedené nepovažoval súd za procesné zavinenie žalovanej na čiastočnom zastavení konania, nakoľko pokiaľ by k čiastočnému späťvzatiu nedošlo, súd by žalobu zamietol v celom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a to voči výrok II. a výroku III. rozsudku z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Žalobca sa v prvom rade nestotožňuje s právnym posúdením súdu, podľa ktorého žalobca, resp. právny predchodca žalobcu, nepreukázal doručenie podania, ktorým došlo k predčasnej splatnosti úveru - konkrétne podania označeného ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 21.07.2018. Právny predchodca žalobcu v konaní tvrdil, že predmetné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti riadne doručoval žalovanému prostredníctvom pošty, aj keď sa poštový doklad o jej doručovaní nezachoval. V tomto kontexte však podľa názoru žalobcu správne uviedol deklaratórnu podstatu danej výzvy, ktorá bola žalovanému doručená najneskôr v čase, kedy mu bola zo strany súdu doručená samotná žaloba. Napokon žalovaný ani len netvrdil (nieto preukazoval), že by v čase do podania žaloby, resp. s oboznámením sa s účinným vyhlásením splatnosti úveru, vyrovnal splatné splátky a zbavil sa tým účinkov vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Niet sporu o doručení predžalobnej upomienky zo dňa 26.05.2018 prostredníctvom doručenky (§ 205 CSP), obsahom ktorej je upozornenie, že v prípade, ak nedôjde k úhrade splátky za mesiac marec 2018 do 05. júla 2018, veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť, pričom v čase vyhotovenia výzvy (26.05.2018) bol žalovaný v omeškaní na splátkach vo výške 608,40 eur, čo sú presne 3 splátky podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 21.12.2017. Nakoľko je zrejmé, že k úhrade daných splátok nedošlo, čo žalovaný nepoprel, žalobca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný sa s oznámením o zosplatení oboznámil najneskôr v tomto konaní (doručením žaloby, resp. jej príloh), kedy najneskôr nastali účinky zosplatenia. Napokon, ak by aj k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nedošlo (s čím sa žalobca zásadne nestotožňuje), potom súdu nič nebránilo, aby žalobcovi priznal splatné (avšak nezaplatené) a nepremičané splátky úveru ako samostatné pohľadávky späťne 3 roky od podania žaloby do času vyhlásenia rozsudku (§ 217 CSP). Vo vzťahu k tejto problematike sa súd v odôvodnení nevyjadril vôbec, na základe čoho je napadnuté rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Napokon priznanie splatných postúpených splátok nie je v rozpore s ustanovením § 17 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poukázal aj na to, že právny názor, na základe ktorého podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti veriteľom, je v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou priamo odvolacieho súdu, pričom v tejto súvislosti žalobca príkladom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/31/2020 z 03.09.2020.

2.2. Odvolateľ konštatoval nesprávne závery súdu prvej inštancie aj ohľadom nepreukázania splnenia povinnosti veriteľa skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred jeho poskytnutím. Odvolateľ argumentuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo

k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným zo spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu jedným zo spôsobov uvedených v § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednávanej príhode), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou), nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Ide o výrokovú spojku (disjunkciu), ktorá v právnej logike predstavuje vylučovací vzťah dvoch hypotéz. Žalobca tvrdí, že postupca bonitu žalovaného riadne skúmal, čo je okrem iného zrejme aj z obsahu spisu. Súčasťou zmluvy sú vyhlásenia žalovaného, podľa ktorých je zrejme, že právny predchodca bol oprávnený lustrovať v databáze nebankového registra klientskych informácií, v Sociálnej poisťovni a v databáze banky poskytujúcej úver (VÚB, a.s.) a napokon aj súhlas s overovaním týchto informácií pre účely posúdenia schopnosti splácať úver. Skutočnosť o preverovaní v databázach potvrdzujú aj Štandardné Európske informácie, taktiež podpísané žalovaným. V tejto súvislosti odvolateľ poznamenal, že predmetným úverom mal byť tzv. refinanc predchádzajúcich úverov špecifikovaných v zmluve, kde právny predchodca vystupoval ako správca. Právny predchodca poznal detailne platobnú schopnosť žalovaného, čo potvrdzuje samotné vykrytie daných úverov a čo svojim podpisom potvrdil aj žalovaný. Podľa názoru žalobcu jeho právny predchodca dostatočným spôsobom preukázal zachovanie odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity žalovaného. Žalovaný taktiež prehlásil, že ku dňu podpisu zmluvy mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou zmluvy, teda žalovaný mal možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporoval a zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané bez protestu. Žalovaný zároveň z titulu zamestnanca preukázal výšku jeho mesačného príjmu a na druhej strane aj jeho mesačné výdavky. Na základe uvedeného je potrebné právne uzavrieť, že v konaní nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu vykonal skúmanie bonity žalovaného čo do prezisťovania finančnej situácie, ako aj v registroch, v dôsledku čoho postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou preskúmal bonitu žalovaného. Žalobca je na základe vyššie uvedeného toho názoru, že postupca postupoval riadne v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, pričom túto skutočnosť žalobca v konaní riadne a nesporne preukázal. Záver súdu ohľadom neskúmania bonity žalovaného postupcom považuje žalobca za svojvoľný, nakoľko v konaní bolo riadne preukázané splnenie povinnosti zo strany postupcu a k hrubému porušeniu povinnosti zo strany veriteľa vôbec nedošlo. Výklad ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ v tomto prípade súd poňal nadmerne extenzívne, pokiaľ vyžaduje od dodávateľa povinnosti, ktoré mu zákonodarca neuložil, čo malo za následok vyvodenie nesprávneho právneho záveru súdu. Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že nemožno automaticky „od stola“ hodnotiť porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a de facto právne zastupovať spotrebiteľa (nezávislým a nestranným súdom). Súd žiadne rozhodujúce otázky spotrebiteľovi o skutkovom stave a/alebo životnej situácii (ekonomické zázemie) ani len nekládol.

2.3. Napokon nesprávny je podľa názoru žalobcu aj právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 481/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odvolateľ namietá, že podmienkou vyhovie návrhu na zmenu strany sporu je preukázanie prevodu alebo prechodu práva a nesmie sa v praxi stávať, že súd vyhovie návrhu na zmenu žalobcu a následne už s novým žalobcom žalobu zamietne pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie pre neplatné postúpenie pohľadávky. Táto otázka už predsa bola súdom vyriešená dňa 11.11.2021, kedy uznesením rozhodol o pripustení zmeny. Ak súd pripustil zmenu na strane žalobcu a následne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zamietol, potom je následný záver súdu v rozhodnutí o veci samej nepreskúmateľný a v rozpore so svojím predchádzajúcim záverom, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.4. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/36/2021 z 30.11.2021 vo vzťahu k tomu, že za výzvu spĺňajúcu kvalifikačné kritéria podľa § 92 ods. 8 ZoB môže byť akákoľvek výzva, pokiaľ omeškanie trvalo dlhšie ako 90 dní. Na podporu svojho názoru odvolateľ citoval aj z rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/83/2021 z 30.11.2021, uznesenia Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 17CoCsp/15/2021 z 28.10.2021 a uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16CoCsp/4/2021 z 27.10.2021 a sp. zn. 14CoCsp/10/2021 z

03.08.2021. Žalobca je zjavne aktívne vecne legitimovaný na základe splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB, ako aj predchádzajúceho uznesenia súdu o pripustení zmeny na strane žalobcu.

2.5. Záverom žalobca poukázal aj na súdom nevysvetlený dôvod priznania trov konania žalovanému v plnom rozsahu, ak žalovaný po podaní žaloby uhradil žalobcovi titulom zmluvy 859,16 eur, čím procesne zaviniel zastavenie konania v tejto časti žalovaný. Súd pritom uvedený excés z ustanovení CSP o nároku na náhradu trov odôvodnil len tým, že toto zastavenie nemožno pričítať žalovanému, nakoľko pokiaľ by k čiastočnému späťvzatiu nedošlo, súd by žalobu zamietol v celom rozsahu. Uvedené len dokresľuje nesprávnosť a nepredvídateľnosť daného rozhodnutia, ale aj potvrdenie o absencii požiadavky tzv. fér procesu, kedy sa rozhodnutie nemôže žalobcovi javiť ako spravodlivé. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, hoci jej na to bol vytvorený procesný priestor (§ 373 ods. 3 CSP).

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „krajský súd“, alebo „odvolací súd“), ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zohľadnené v štádiu prvoinštančného konania a ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a náležite zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

6. Predmetom odvolacieho konania zostala námietka existencie a danosti aktívnej hmotnoprávnej i procesnej legitimácie súčasného žalobcu, ako postupníka. Odvolací súd, zdôrazňujúc svoju viazanosť konkrétnymi odvolacími dôvodmi a rozsahom podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že procesná obrana odvolateľa - a odvolacie dôvody - smerovali k argumentom a odvolacím tvrdeniam, že nebolo správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k účinnému a zákonnému zosplatneniu poskytnutého úveru v súlade so zákonom. Odvolateľ tak aj v štádiu odvolacieho konania tvrdí, že boli splnené všetky zákonom požadované podmienky predčasného zosplatnenia v súlade s ustanovením § 565 OZ v spojení v ustanovením § 53 ods. 9 OZ a aj postúpenia pohľadávky z banky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Okrem toho odvolateľ namietka, že otázka aktívnej legitimácie už predsa bola súdom vyriešená dňa 11.11.2021, kedy súd uznesením rozhodol o pripustení zmeny na strane žalobcu. Odvolacie námietky tak spočívajú na názore, že pokiaľ súd prvej inštancie už pripustil zmenu na strane žalobcu a následne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie zamietol, v rozpore so svojím predchádzajúcim záverom nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Predmetom konania je nárok uplatnený pôvodným žalobcom, ktorým bola VÚB, a.s. Bratislava, ktorá sa žalobou voči žalovanej domáhala zaplata sumy 9.630,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 07. 2018 do zaplata a náhrady trov konania. Hmotnoprávny základ nároku vyplynul zo Zmluvy o pôžičke č. 7191457, ktorú veriteľ so žalovanou uzatvoril dňa 28. 12. 2017, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 12.697,14 eur. Ku dňu podania žaloby žalovaná uhradila 4.529,10 eur. Pôvodný žalobca - banka, bol právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok, ako úverového veriteľa, z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s VÚB, a.s. Bratislava.

8. Odvolací súd ako ďalšiu zásadnú skutočnosť vyplývajúcu z obsahu spisu ohľadom aktívnej legitímácie konštatuje, že uznesením zo dňa 11.11.2021 č.k. 13Csp/17/2021-103 okresný súd pripustil zmenu na strane žalobcu na EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 a to z dôvodu, že pohľadávka voči žalovanej bola zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 11. 08. 2021 v priebehu sporu postúpená z VÚB, a.s. Bratislava, ako postupcu, na EOS KSI, s.r.o. Bratislava, ako postúpniča. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 23. 11. 2021.

9. Odvolací súd v prvom rade považuje za nutné reagovať na odvolaciu námietku žalobcu, v zmysle ktorej pokiaľ súd už právoplatne v konaní rozhodol o zmene na strane žalobcu, nie je oprávnený už aktívnu vecnú i procesnú legitímáciu vo vzťahu k novému žalobcovi skúmať a pokiaľ zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej legitímácie, uprel tak žalobcovi jeho procesné práva a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd však zdôrazňuje, že skúmanie aktívnej i pasívnej legitímácie v spore je nevyhnutným predpokladom pre ustálenie záveru súdu, či je nárok daný a či skutočne žalobca, ktorý sa domáhal voči žalovanému nároku, je nositeľom tohto práva a žalovaný je nositeľom povinnosti, ktorej sa voči nemu žalobca domáha. Súd je preto oprávnený i povinný skúmať aktívnu i pasívnu legitímáciu aj bez osobitného návrhu, respektíve námietky aktívnej či pasívnej legitímácie niektorou zo strán sporu a to ex offa. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencie tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009). Súd má tak povinnosť skúmať legitímáciu strán sporu počas celého konania ex lege. Súd musí mať v konaní ozrejmené, či aktívne a pasívne označený subjekt je správne legitimovaný v spore vzhľadom na hmotné i procesné právo; teda, že súd koná s tým, komu takéto procesné postavenie náleží a je nositeľom hmotnoprávneho i procesného práva či povinnosti. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok v súdnom konaní uplatňovať. Ide o procesnú podmienku konania, ktorú je súd oprávnený i povinný skúmať a to v ktoromkoľvek štádiu konania (s poukazom na ustanovenie § 161 ods. 1 CSP) a to ex offa. Preto súd prvej inštancie sa správne v konaní zameril na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu aj pri meritórnom rozhodovaní, pretože súd nemôže priznať tvrdené právo subjektu, ktorý nie je hmotnoprávnym nositeľom práva a nároku, ktorého sa v súdnom konaní domáha.

10. Súd prvej inštancie správne v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že „Predmetom konania je pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11. 08. 2021 počas konania. V tomto prípade teda aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených v § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách.“ Taktiež možno skonštatovať, že súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameril na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel a je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený posudzovanou zmluvou o úvere medzi pôvodným veriteľom a žalovanou je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnomu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani pôvodným ani súčasným žalobcom ani v priebehu prvoinštančného konania, ani v odvolaní, spochybnené a namietané nebolo.

11. Podľa článku 8 Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

12. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

13. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

14. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

15. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

16. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia posudzovanej zmluvy), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 7 ods. 16 písm. b/ ZoSÚ veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

18. Podľa § 7 ods. 17 písm. b/ ZoSÚ vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

19. V nadväznosti na uvedené, podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

20. Podľa § 17 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

22. Ako už bolo vyššie konštatované, aktívna legitímácia žalobcu, pokiaľ uplatnený nárok vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aplikuje sa naň právny režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, súvisí priamo aj s nutnosťou skúmať splnenie povinnosti veriteľa skúmať bonitu klienta tak, ako to vyplýva z citovaných ustanovení § 7 ods. 1, ods. 16, ods. 17 ZoSÚ, pretože jednou zo sankcií nesplnenia tejto povinnosti veriteľa predpokladaných ustanovením § 11 ods. 2 tohto zákona, je aj nemožnosť - neoprávnenosť veriteľa od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové zosplatenie spotrebiteľského úveru. Dôležitá je aj intenzita porušenia tejto zákonnej povinnosti, nakoľko ustanovenie § 11 ods. 2 ZoSÚ predpokladá okrem porušenia tejto povinnosti ako zákonný následok nemožnosť požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, za

predpokladu, ak bolo konštatované hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd však poznamenávam že v tomto spore je zásadné porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 aj bez nutnosti konštatovať zásadnejšiu intenzitu porušenia tejto povinnosti veriteľom (hrubé porušenie povinnosti skúmať bonitu), pretože predmetom odvolacieho konania nie je záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

23. Žalovaná v rámci procesnej obrany namietala porušenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej mu z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ. Na námietku žalovanej žalobca v procesnom podaní zo dňa 14.07.2021 vo vzťahu ku skúmaniu bonity žalovanej poukázal na to, že „občiansky preukaz jej nebol odcudzený a klientka spĺňala štandardné rizikové podmienky. Klientka podpisom danej zmluvy vyhlásila, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Žalovaná taktiež prehlásila, že ku dňu podpisu zmluvy jej neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jej záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaná mala možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporovala. Zmluvné podmienky boli žalovanou riadne podpísané. Žalovaná zároveň z titulu zamestnanca preukázala výšku jej mesačného príjmu a na druhej strane aj jej mesačné výdavky. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovanou uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalobca nemá dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanému riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť "(č.l. 70 spisu).

24. Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ neposkytuje veriteľovi žiadnu výnimku zo zákonnej povinnosti skúmať bonitu klienta vždy, keď sa úver poskytuje. Je teda bez právneho významu, či sa poskytuje tzv. úplne prvý úver, alebo ide o tzv. refinac hoc aj u toho istého veriteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 7 ods. 16 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy, je veriteľ povinný hodnoverne preukázať (nielen tvrdiť) vynaloženie odbornej starostlivosti, pričom z obsahu listinných dôkazov obsiahnutých v spise je zrejmé, že právny nástupca pôvodného veriteľa, ako pôvodný žalobca, nepreukázal kvalifikované posudzovanie s odbornou starostlivosťou bonity žalovanej tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pre priznanie vyššieho stupňa posudzovania bonity a to zákonom požadovanej odbornej starostlivosti (čo podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť pokryté len zbežnou, rutinnou dokumentáciou), nepostačuje teda len uvedenie určitých údajov zo strany spotrebiteľa vo formulároch veriteľa bez toho, aby veriteľ preukázal, že skutočne a preukázateľne dodatočne skúmal a verifikoval si aj z iných zdrojov (mimo jednostranných prehlásení dlžníka) bonitu klienta a to najmä jeho príjem, majetkové, osobné a zárobkové pomery a úverovú zaťaženosť a predošlú platobnú disciplínu dlžníka. Uvedené má potom taktiež zásadný právny význam a to z hľadiska nadväznosti na ustanovenie § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti a v prípade, pokiaľ by súd konštatoval porušenie tejto povinnosti, avšak nie kvalifikačným kritériom hrubého porušenia, v zmysle citovaného zákonného ustanovenia by veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru tak, ako to už vyššie konštatoval odvolací súd.

25. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť princípy a zásady, na ktorých spočíva civilné sporové konanie. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu. S poukazom na obsah spisu a články 8 a 9 CSP, v spojení s ustanoveniami § 149, § 150 ods. 1 a § 153 CSP je nutné konštatovať, že ani pôvodný žalobca, ani súčasný žalobca nepreukázal listinnými dôkazmi, ani inými dôkaznými prostriedkami v spore, že pôvodný veriteľ si splnil povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať bonitu žalovanej ešte pred samotným poskytnutím spotrebiteľského úveru. Vyššie konštatované tvrdenia pôvodného žalobcu, obsiahnuté v jeho procesnom vyjadrení zo dňa 14.07.2021, žalobca nepodložil žiadnymi dôkazmi a zostali tak len v rovine tvrdení žalobcu, ktoré

však neboli ničím verifikované. Súd prvej inštancie preto správne a dôvodne konštatoval záver, že V zmluve nie je údaj o rodinnom stave, príjme a výdavkoch žalovanej. Zo zmluvy nevyplýva, že by k nej žalovaná nejaké doklady predkladala a ani žalobca v konaní nepredložil žiaden doklad, podľa ktorého sa skúmala bonita žalovanej (príjmy a výdavky). Súd prvej inštancie taktiež správne poukázal na podporu svojich záverov aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 z 18. decembra 2014 (CA Consumer Finance SA proti F. G. a spol.), v zmysle ktorého článok 8 smernice 2008/48 ukladá veriteľovi povinnosť overiť úverovú bonitu spotrebiteľa, opierajúc sa o dostatočné informácie a neobmedzujúc sa iba na vyjadrenia spotrebiteľa, ktoré nie sú podložené. Poskytovateľ úveru nesie dôkazné bremeno ohľadom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, pričom na informácie podané len spotrebiteľom sa môže spoliehať len vtedy, ak sú dostatočné a podložené dokladmi. Obsah spisu potvrdzuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno preukázania splnenia povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou skúmať bonitu klienta-spotrebiteľa pred poskytnutím spotrebiteľského úveru.

26. Ako už odvolací súd vyššie konštatoval, spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý je predmetom sporu, ani pôvodný, ani súčasný žalobca v spore nespochybňoval. V konkrétnom prípade na vyriešenie otázky aktívnej legitímácie vzhľadom na skúmanie platnosti postúpenia pohľadávky je nutné potom vyvodiť právny následok nesplnenia si povinnosti veriteľa vyplývajúcej z § 7 ods. 1 ZoSÚ a v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ tak veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľky jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Bolo potom - s poukazom na zákonnú sankciu absolútnej nemožnosti požadovať jednorazové zosplatenie úveru - už nadbytočné skúmať osobitne aj zákonnosť a splnenie zákonných podmienok požadovaných zákonnou úpravou § 565 a § 53 ods. 9 OZ pre predčasné zosplatenie úveru. Pokiaľ Zákon o spotrebiteľských úveroch určil nemožnosť veriteľa predčasne zosplatiť úver, je zrejmé, že predčasné zosplatenie (ak by aj boli splnené zákonné podmienky § 565 a § 53 ods. 9 OZ) je s poukazom na § 39 OZ absolútne neplatné pre rozpor so zákonom. Už po konštatovaní obsiahnutom v bode 34. odôvodnenia rozsudku, že „Súd z predložených listín nemal preukázané splnenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. skúmanie schopnosti splácať úver dlžníkom s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho veriteľ nie je oprávnený žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z.). V zmluve nie je údaj o rodinnom stave, príjme a výdavkoch žalovanej. Zo zmluvy nevyplýva, že by k nej žalovaná nejaké doklady predkladala a ani žalobca v konaní nepredložil žiaden doklad, podľa ktorého sa skúmala bonita žalovanej (príjmy a výdavky).“ mohol a mal súd prvej inštancie žalobu zamietnuť pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, a to s poukazom na § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ a § 525 ods. 2 OZ.

27. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z dodávateľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov, ktorá na daný právny vzťah dopadá. Súd prvej inštancie správne nárok právne posúdil aj podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a právne kvalifikoval úverový vzťah ako spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 17 ods. 1 ZoSÚ stanovuje, že veriteľ môže práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere previesť na tretiu osobu, len ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a sú kumulatívne splnené obe podmienky presne špecifikované pod písmenami a/ a b/ tohto zákonného ustanovenia, teda súčasne ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a súčasne prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

28. Pokiaľ podľa ustanovenia § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu, je tak zrejmé, že predmetná pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nemohla byť v súlade s § 17 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch prevedená na tretiu osobu, keďže sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože veriteľ nebol oprávnený spotrebiteľský úver predčasne zosplatiť z dôvodov vyššie uvedených a nešlo ani o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti (ten mal nastať v zmysle zmluvných dojednaní dňa 20.12.2027).

29. Pokiaľ bola v spore konštatovaná nezákonnosť predčasného zosplatenia celého úveru, bol potom aj správny záver súdu prvej inštancie, že neboli tým naplnené zákonné predpoklady platného

postúpenia pohľadávky vyplývajúce z ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ, pretože v konkrétnom prípade sa nepostupovala pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a nebola postupovaná pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože nedošlo k platnému a zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v dôsledku nesplnenia si povinností predchádzajúceho veriteľa vyplývajúcich z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ, z čoho vyplynula zákonná sankcia podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Odvolací súd potom považuje za správny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie súčasného žalobcu, na ktorého platným a zákonným spôsobom nebolo prevedené právo, ktorého sa v spore voči žalovanej domáha a nemožno mu tak priznať ani len čiastočné plnenie voči žalovanej.

30. Možno potom zhrnúť, že správny bol záver súdu prvej inštancie, ktorý založil svoje rozhodnutie na závere, že súčasný žalobca nie je v danom spore aktívne legitimovaným a nositeľom práv z predmetnej pohľadávky, pretože postúpenie pohľadávky bolo absolútne neplatné podľa § 39 OZ a z tohto dôvodu aj súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti (o zaplatenie 8.771,17 eur s príslušenstvom) výrokom II. rozsudku zamietol.

31. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok v meritórnom výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

32. Odvolateľ namietal správnosť aj výroku III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku II. rozsudku je potom vecne správny aj závislý výrok III., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Odvolací súd má za to, že je možné považovať za správne a spravodlivé úvahy súdu, pokiaľ skúmal procesnú zodpovednosť strán za čiastočné zastavenie konania a konštatoval, že „žaloba ako taká bola z vyššie uvedených dôvodov nedôvodná, keď pôvodný žalobca si uplatnil nárok z celého úveru, hoci pôvodný veriteľ nebol oprávnený od žalovanej jeho jednorazové splatenie vyžadovať v zmysle § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z., čoho si pôvodný žalobca vzhľadom na množstvo obdobných sporov musel byť vedomý. Ak žalovaná za danej situácie plnila počas konania, v dôsledku čoho žalobca zobral žalobu čiastočne späť, uvedené nemožno považovať za procesné zavinenie žalovanej na čiastočnom zastavení konania, nakoľko pokiaľ by k čiastočnému späťvzatiu nedošlo, súd by žalobu zamietol v celom rozsahu.“ Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny aj výrok III. napadnutého rozsudku.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.